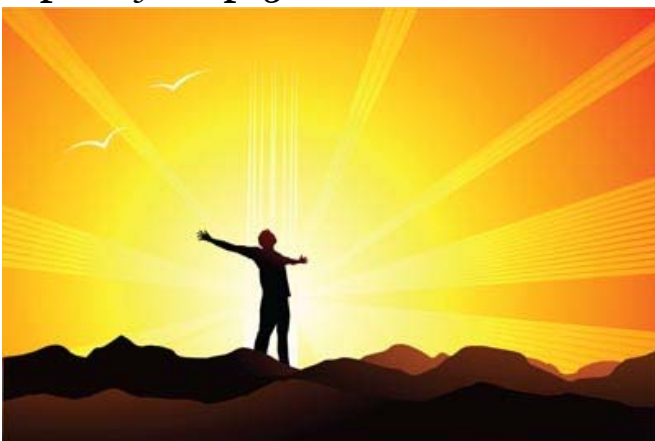

PO POČITNICAH

*Na obzorju prvih septembrskih večerov
se zrcali zadnja svetloba toplega jutra.
Skrozi mehko bo sanj
zremo neustrašjivi čas novega dne.
Gospod, ohranjaj moja pričakovanja,
hrepenenja in pogum skozi vse leto.*

*Naj me vodi ljubezen,
naj postajam boljši človek,
Naj se nikoli ne utrudim
in naj duša srka moč za življenje
v brezmejnosti neba.
Naj bo On tisti, ki me bo spremljal
na poti letošnjih šolskih dni.*

Breda Dolenc

»LE K BOGU TEŽI MOJA DUŠA ... »

Svoje razmišljanje bom začel z odlomkom iz psalma št. 62. »Le k Bogu teži moja duša, da se pomiri, od njega je moja rešitev. Le on je moja skala in moja rešitev, moja trdnjava: ne bom veliko omahoval.« Kot kristjani se vsak dan odločamo in vsak dan znova moramo potrjevati svojo odločitev za Boga. In če je naša odločitev iskrena, potem nam tudi Bog daje svoj blagoslov in občutek, da je z nami in da je trdna skala in trdnjava na poti naše vere. Človek je sam sebi največja skrivnost, saj običajno lažje razume drugega kot pa sebe. Ravno nemir v duši človeka sili, da vedno znova išče. Moje iskanje notranjega miru je bilo dolgotrajno in zapleteno. Prvi zelo jasen klic po duhovnem poklicu se je zgodil med molitvijo križevega pota v postnem času, ko sem bil star 25 let. Priznam, da sem tedaj bil povsem prestrašen, saj je to bilo povsem v nasprotju z mojimi načrti, kaj si v življenju želim. Še zdaj se spomnim, da sem bil tri dni povsem zbežan, hkrati pa nisem upal o tem z nikomer spregovoriti.

Doma sem se že od otroških let soočal z boleznijo očeta in mame. Ta me je stalno navdajala s strahom, da ju izgubim. Oba sta še pred mojim rojstvom izgubila sina Rudija, ki je v nesreči umrl, star šele tri leta. Ravno v času, ko sem začutil klic, je umrl tudi drugi – starejši brat Vital. Zaradi tega se je nato zdravje obema vidno slabšalo in čutil sem se odgovornega, da po svojih močeh poskušam poskrbeti za oba. Tako sem ta klic vedno bolj odrival v pozabo, lahko bi rekel, da sem na nek način bežal pred njim.

Po mamini smrti so se mi vprašanja o življenjski poti vedno znova odpirala, odrival sem jih z delom na mnogih področjih, ki sem jih opravljal, ampak globoko v sebi sem čutil, da ta pot ni prava. Nemir v meni je vedno bolj naraščal in mnoge odločitve, ki sem jih sprejemal (tudi kar nekaj nespametnih), mi niso prinesle miru. Vedno bolj sem čutil, da bom le v odločitvi za Boga našel pomiritev in tolažbo. Ob nedeljah, ko sem delil sv. obhajilo, sem se vedno znova spraševal, kaj je moje poslanstvo in kje je moja pot. A beg pred odločitvijo me je delal vedno bolj nemirnega. Lansko leto je odločitev dozorela in po nekaj pogovorih z duhovniki, s katerimi sem bil povezan od mladosti naprej, sem sprejel odločitev, da vstopim v bogoslovno semenišče in študiram teologijo. Ob odločitvi sem v srcu čutil neizmerno olajšanje, ki ga z besedami ni možno opisati. Megleno dožemanje smisla in cilja življenja je naenkrat postalo jasno, seveda zavedajoč, da bo pot do tega cilja težka, strma in zelo zelo naporna.

Sprememba je ogromna. Že samo življenje v semenišču je seveda povsem drugačno od ustaljenega vsakdanjika, ki sem se ga navadil v teh letih. Velika preizkušnja je seveda razlika v letih, saj so fantje, razen nekaterih, povečini 20–25 let mlajši od mene. Prvi teden se mi je zdel, kot da sem na služanju vojaškega roka (spomini iz JLA). Šok je bil res velik, prilagajanja drug drugemu ogromno. Seveda pa dnevni red in študij na fakulteti ter učenje in obveznosti poskrbijo, da se človek obrusi in prilagodi tej situaciji.

Zavedam se, da vsega tega brez Boga in njegovega blagoslova ter tistih dobrotnikov, ki me spremljajo v svojih molitvah, take spremembe ne bi zmožel. Ritem življenja v semenišču daje najprej jutranja molitev in maša (ob 6²⁵), po zajtrku so takoj ob 8. uri predavanja na fakulteti, do kosila. Pred kosilom je skupna molitev v kapeli. Po kosilu je popoldanski čas zapolnjen s študijem ali predavanji vse do večerje ob 19. uri. Po večerji so razne druge obveznosti do skupnih večernic in molitev v kapeli ob 21. uri. Po tem času naj bi bila tišina, za osebno molitev in duhovno branje.

Med prostim časom večkrat grem v dom starejših v Trnovo in pomagam hraniti tiste, ki ne morejo več iz postelje in si s tem skušam ohranjati stik s pomoči potrebnimi, predvsem s starejšimi ljudmi. Svojo poklicanost čutim ravno v delu s starejšimi, bolnimi, ubogimi, osamljenimi, ki potrebujejo včasih že samo to, da jim kdo prisluhne in jim da poguma in občutek, da v svojih težavah niso sami. Ob mamini in očetovi bolezni sem imel možnost biti v prostorih za intenzivno nego, kjer je človek povsem nebogljen in povsem odvisen od aparatov. Ob takih trenutkih so se mi v srcu porajala mnoga vprašanja o smislu življenja, ki jih brez vere v Boga nikakor ne bi znal razrešiti. V takih trenutkih spoznaš, kako majhen je človek pred Bogom in absolutno potreben Njegove pomoči. Duhovniška pot je zahtevna in nepredvidljiva, zato lahko duhovnik samo v molitvi in postu ter tudi odpovedi materializmu vedno bolj odkriva Božjo voljo. Meni so zelo blizu besede apostola Pavla v pismu Efežanom ko pravi: »Ob vsaki priložnosti molite v Duhu z vsakršnimi molitvami in prošnjami. Molite tudi zame, da mi bo dan govor, ko bom odpiral usta, tako da bom neustrašeno oznanil skrivnost evangelija, za katerega opravljam poslanstvo, in govoril o njem s srčnostjo, kakor je moja dolžnost.«

Izkoristil bom priložnost, ki mi je dana, in vse skupaj povabil v soboto, 14. septembra, na Brezje, kjer bo potekal molitveni dan za nove duhovne poklice in svetost duhovnikov. Bogu pa sem hvaležen za vso podporo in molitve, ki mi jih namenjate.

Marko Mrlak

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221
Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578
Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.
Naklada: 800 izvodov

VERA JE OSEBNI ODNOS ČLOVEKA Z BOGOM, KI SE VZPOSTAVLJA TUDI PREKO SOČLOVEKA

Spoštovani farani, v letu vere, ki ga je razglasila Cerkev, je dobro razmišljati ob iskreni osebni veri vsakega posameznika – ob njegovem odločanju za lep odnos z Bogom in z bližnjim zaradi tega, ker veruje. Vera pomeni, da je človek očaran z Gospodom in njegovim zgledom. Vera naj bi prišla na osebni nivo, ko si želim osebno srečati Jezusa Kristusa kot živo osebo, ki v svoji življenjski resničnosti in s svojim sporočilom osvobaja in osrečuje. Jezusa Kristusa lahko srečam v drugem človeku, lahko pa sem mu sam podoben ter tako pričujem.

Osebna vera pomeni, da človek osebno odkrije, spozna in se prepriča, da je Bog svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje. Iz osebnega prepričanja potem sledi odločitev, da bo verska zavest postala temeljno in najpomembnejše vodilo ter vrednota našega življenja. Jezus tako v polnosti postane naša Pot, Resnica in Življenje. Želel bi si, da bi vsak od nas zmozel to osebno odkritje in vedno znova po njem hrepenel. Osebna vera naprej kliče po živem občestvu, ki živi v bratski ljubezni, ki je najmočnejše pričevanje o živem Bogu. Zato vas vabim, da vedno bolj postajamo del živega občestva.

Živo občestvo je najprej ožja družina, nato širša družina, živo občestvo je lahko tudi neka skupina znotraj podjetja in znotraj kraja, posebej pa je lahko živo občestvo župnija, ko omogoča svojim članom napredovanje ob spoštovanju posameznika in njegove različnosti. Bog spoštuje vsakega človeka, spoštuje različnost, daje tudi možnost izbire in se ne jezi, če se človek odloča po svoje. Kljub vsemu ga ljubi in si želi biti v njegovi bližini, a se ne vsiljuje. Naj bo On naš zgled.

Osebna odločitev oziroma izbiranje je izredno pomembno, zato je dobro znotraj župnije čim bolj omogočati iskreno osebno pot. Od 1. 9. 2013 naprej bomo poleg drugega osebno odločanje še poglobili tudi na ravni obiskovanja svetih maš. Lepo vas vabim, da z veseljem sprejemate odločitev za obiskovanje najprej pri sebi ter odločitev spodbujate tudi pri drugih, še posebej naj to počnejo starši pri svojih otrocih.

Listke s svetopisemskim odlomkom bomo delili kateheti po novem kar v času veroučnih ur za prihodnjo nedeljo. Vabim vas, dragi starši veroukarjev, da skupaj s svojimi otroki preberete svetopisemski odlomek že pred nedeljo in se o njem pogovorite ter se skupaj z njimi udeležite tudi svete maše. Vaše sodelovanje pri duhovni vzgoji otrok bo pripomoglo, da bodo otroci po vašem zgledu lahko bolje napredovali in tudi bolj sprejemali to, kar bodo slišali pri verouku.

Vse farane tudi vabim, da bi z veseljem sprejemali možnosti češčenja Najsvetejšega ob sredah uro pred sveto mašo, za prvi petek pol ure pred mašo in na prvo soboto po maši. Hkrati vabim k uporabi možnosti svete spovedi. Na razpolago za spovedovanje bom (sem) vsako nedeljo med 8.30 in 8.55. Prosim, da pozvonite v župnišču oz. pokličete po telefonu, ko boste prišli.

Naj osebna vera bogati posameznika in omogoča predano sodelovanje med ljudmi. Želim lep začetek novega veroučnega in šolskega leta in na vas kličem Božji blagoslov.

Igor Jereb, žpk

ODDANE SVETE MAŠE: + Cecilija Gantar (5 x), **po** namenu (53 x), v dober namen, + Ivana Jelovčan, v zahvalo, ++ Mivšek in Trček, ++ Cilka in Jože Mlinar ter ++ Burnikovi, ++ Tratnik in Kavčič, ++ Tratnik Ivana in Julka, + Filip Košir (6 x), ++ Mohorič, ++ Ahačevčič; + Francka Jereb (3 x), na čast in v zahvalo sv. Antonu Padovanskemu, + Marica Jesenko (5 x).

DVA MAŠNA NAMENA NA EN DAN: Po pogovoru z nekaterimi duhovniki smo prišli do zaključka, da smem na en dan vzeti tudi dva mašna namena. Vedno bom maševal za vse pokojne in jih tudi omenil med sveto mašo, drugemu duhovniku pa bom oddal eno mašo za vse omenjene.

KRŠČENI: **Janez Kunc**, Novovaška 108; **Žan Trček**, Gregorčičeva 10; **Nejc Podobnik**, Ob potoku 10; **Lovro Grof**, Račeva 40; **Jakob Štremfelj**, Fužine 27; **Nejc Špik**, Breznica 6; **Maks Treven**, Jobstova 9; **Filip Gaser**, Delavska 23; **Tim Burnik**, Starovaška 3; **Lovro Andreuzzi**, Partizanska 115; **Lana Lukančič**, Igriška 3; **Matija Poljanšek**, Partizanska 3; **Adam Pivk**, Levstikova 9; **Lena Seljak**, Jezerska 71. *Staršem želim veliko Božjega blagoslova pri vzgoji.*

POKOPANI: **Ivana Žakelj**, Selo 87; **Alojz Kopač**, Tavčarjeva 8; **Cecilija Gantar**, Tavčarjeva 7; **Marija Pivk**, Žirovski Vrh 38; **Cvetka Gvojič**, Triglavaska 12; **Justina Primožič**, Jezerska 8; **Frančiška Pečelin**, Jobstova 33; **Rajmund Vehar**, Partizanska 11; **Anton Primožič**, Selo 43; **Ljudmila Oblak**, Dobračevska 47; **Frančiška Jereb**, Triglavaska ulica 12; **Ana Gantar**, Selo 4; **Marija Jesenko**, Rakovnik 5. *Naj jih Bog dobrohotno sprejme k sebi.*

POROČENI: **Damir Česnik** in **Estera Kavčič**; **Dušan Kunc** in **Maja Poljanšek**; **Jernej Kumer** in **Andreja Naglič**; **Tomaž Kopač** in **Tina Kokelj**; **Boris Novak** in **Mojca Sporiš**; **Nejc Kotnik** in **Ema Grošelj**; **Matej Podobnik** in **Monika Grof**; **Primož Jankovec** in **Andreja Bizovičar**; **Erik Mlinar** in **Andreja Burjek**; **Gregor Bobnar** in **Branka Hafner**.

DELJENJE VEROUČNIH KNJIG NA EN DAN: *V ponedeljek, 2. septembra od 15⁰⁰ do 18⁴⁵* bomo v pisarni delili veroučne knjige ter liturgične in delovne zvezke za vse razrede (razen za 1. razred, ki jih bo dobil že ob vpisu, ki bo 30. 8. med 17⁰⁰ in 19⁴⁵). Na voljo bodo samo ta dan. S tem boste katehetom olajšali delo, pa tudi preostanek knjig bomo lahko hitreje vrnili na Mohorjevo družbo, ki jih bo lahko posredovala naprej še ostalim župnijam. Takrat jih bodo lahko dvignili veroukarji oz. njihovi starši in poravnali finančni prispevek. Cena vsega potrebnega za verouk bo tudi v tem veroučnem letu 20 evrov.

ZAČETEK VEROUKA BO v ponedeljek, 9. 9., po urniku, ki bo od 1. 9. naprej objavljen na oglasni deski oz. bo na voljo na naši internetni strani.

Z VESELJEM SE BOM ODZVAL NA VAŠE POVABILO NA KAVO ALI NA KOSILO. Srečevanje je namreč možnost za pogovor, za spoznavanje in morda tudi za spremembo mnenja o človeku, ki ga običajno vidiš le od daleč. Tudi vi ste vedno dobrodošli v župnišču.

NA POČITNICAH JE ČAS, DA GRADIMO DOBRE ODNOSE Z BOGOM IN SOLJUDMI

Letos sem si poleti zastavila vprašanje, koliko Boga nosim s seboj na svoje poti. Ali še znam pokazati tudi na zunaj, da sem kristjan? Ali se še pokrižam ob božjih znamenjih ob poti, ali znam narediti križ, preden začnem jesti, ali sem toliko verna, da mi ni nerodno govoriti o Bogu? Naši dedje so se pokrižali brez sramu nekajkrat na dan. Res so bili takrat drugačni časi, toda danes pri nas naj ne bi nihče preganjal vernikov, zakaj se potem sramujem pokazati, da sem kristjan. Po naši lepi deželi so vsepovsod postavljene cerkvice, kapelice in križi. Grem mimo njih, kot da jih ni.

Najbrž se najprej moram vprašati, kaj pomeni biti kristjan. »Ali sem jaz kristjan?« Kristjan naj bi najprej moral verjeti v to, da je Kristus vstal od mrtvih. Če Jezus ne bi vstal od mrtvih in šel v nebesa, naša vera ne bi imela nobenega smisla. V kaj verujem jaz?

»Veš, take svinjarije delajo, da sem kar nehal verovati,« mi pravi znanec. Ko pa sem ga vprašala, v kaj je nehal verovati, je bil kar malo zgubljen. »Ja, no, saj veš, nehal sem hoditi v cerkev.«

Hoditi v cerkev ni isto kot verovati. Cerkev je po dveh tisočletjih še vedno živa zato, ker ima dobre voditelje. Živa je, ker je Kristus res vstal od mrtvih. Posamezniki lahko cerkveni skupnosti škodujejo ali koristijo, toda uničiti je ne morejo.

Ali znam vsak dan znova hoditi za Kristusom? Vsak moj korak mora biti korak z Jezusom. Ni dovolj, da molim, grem k maši, potem pa sem takoj pripravljena zavestno delati traparije. Ali znam enako goreče hoditi z Jezusom v cerkvi in izven nje?

Ali sem pripravljena vsak dan znova delati dobro ne samo sebi, ampak tudi skupnosti? Lepo je, če skrbim za svojo družino, za svoj dom, toda pravi kristjan naredi še kaj več. Pravi kristjan ve, da je Bog ustvaril vse ljudi, tudi tiste, ki mi niso ravno všeč, vsi ljudje so Božji otroci. Zakaj bi Bog imel rajši mene oziroma kaj sem naredila, da bi me Bog imel rajši? Starši, ki imajo več otrok, vedo, da imajo vsakega od njih zelo radi, pa vendar vsakega drugače, kajti vsak človek je nekaj posebnega. In dobri starši so najskrbnejši do otroka, ki ima težave.

Bog me ima rad, če mu dovolim biti z mano, ne glede na to, da ima rad tudi vse druge.

Ali znam biti človek? Ali znam odpuščati, ljubiti in spoštovati vse ljudi? Ali znam spoštovati druga verstva, druge narode?

Zelo rada grem v hribe. Tu se mi zdi, kot da je svet manj pokvarjen. Prav zanimivo je, da se ljudje v hribih pozdravljamo med seboj. Pogledamo se v oči in popolnega tujca pozdravimo. Najbrž so mi tudi zato hribi tako ljubi. Tu se s človekom, ki ga v dolini ne bi niti pogledali, sproščeno pogovarjamo.

Letošnje poletje sem se nekoliko več ukvarjala sama s seboj. Poskušala sem nebstveno brisati iz življenja in odkrivati pomembne reči, tiste, ki me lahko osrečijo.

Poskusite si tudi vi postavljati vprašanja in iskati odgovore. Že res, da boste velikokrat ugotovili, če boste iskreni do sebe, da bo potrebno še veliko dela, a vendar vam zna odkrivanje samega sebe prinašati tudi veselje. Bolje ko človek pozna sebe, bolj zna spoštovati druge.

Hermina Cankar

MISIJONARKA USMILJENKA V AFRIKI

Sestra Bogdana Kavčič, misijonarka usmiljenka v Afriki, je skoraj ob vsakem obisku v domovini s svojim pričevanjem sodelovala pri sv. maši tudi v naši župniji. Letos pa ji čas ni dopuščal, zato pogovor z njo objavljamo v župnijskem listu.

Vemo, da že nad 40 let delujete v misijonu v Afriki. Zanima nas, kaj vas je navdihnilo za misijonsko delo.

Bog se poslužuje malih reči, da privede človeka tja, kamor si ga želi. Doma smo imeli nekaj številčk »Zamorčka«. Od kod so prišle, ne vem, vem le to, da sem jih rada prebirala in misel na odhod v misijone se je porodila prav ob branju raznih zgodb, ki so jih takrat pisali misijonarji. Takrat seveda nisem vedela, da bom enkrat tudi jaz med njimi. Splet okoliščin me je privedel prav do tega.

V Ledinah je bil v času mojega otroštva v ospredju jaslic na ograjici kipec zamorčka. Če si dal kovanec v podstavek, na katerem sedi, je zamorček z glavo pokimal v zahvalo. Denar se je zbiral za lačne v Bengaliji. Ta kipec se je po dolgih letih našel in je sedaj obnovljen. Otroci še zmeraj radi darujejo. Kipec me spominja na moje otroštvo, na željo postati misijonarka in mi je zelo drag spomin.

Kako je potekala pot od odločitve do vstopa v redovno skupnost in naprej v misijon in to prav v Afriki?

Ta poklic je zame ena velika skrivnost. Kje smo v tistem času videvali redovnice? Že ob mamini bolezni sem čutila, da bi rada pomagala bolnim. Toda kako, kje? Takrat je bila v Žireh s. Darina Konc in je poučevala na šoli. Ob smrti obeh staršev je prišla enkrat kropit s celim razredom. Takrat jaz nisem vedela, da je sestra. Ko je bil v Ledinah misijon, se je v meni spet porodila želja, da bi postala misijonarka. Preko redovnic v Šp. Idriji sem dobila stik s s. Darino, ki je bila iz Žirov premeščena v Preddvor. Šla sem k njej in jo prosila za pomoč pri učenju, da sem naredila osnovno šolo. Zelo sem ji hvaležna. Pot me je potem vodila v daljni Beograd, kjer sem prvič srečala sestre usmiljenke v redovni obleki. Tam sem končala šolo za medicinske sestre in nekaj let delala v bolnici. Med tem časom je misel za misijone zorela. Nato sem kmalu odšla v Pariz, da se bom naučila francoščine in spoznavala dežele, kamor bom odšla. Tako sem po tej pripravi leta 1971 pristala v Burundiju.

Svoje poslanstvo ste opravljali v različnih afriških državah, največ v Ruandi in Burundiju. Lansko leto pa so Vas premestili. V katero državo in zakaj?

Da, največ časa sem preživela v teh dveh državah, kjer so bile res velike potrebe. So pa v nekaterih državah v Afriki še večje. Po prošnjah škofov in drugih redovnih skupnosti, ki so morale odpotovati, ker nimajo poklicev, so naši predstojniki sprejeli odločitev, da pošljejo tja mlade sestre Afričanke, saj naj bi bile tudi one misijonarke. Tako sta skupnosti sester iz Burundija – Ruande in iz Eritreje sprejeli ta misijon. Ker pa je družba mednarodna, skušajo ustanoviti skupnosti, kjer je več narodnosti, pričevanje pa je le eno, in sicer, da je Jezus tisti, ki nas druži in mora biti močnejši od pripadnosti ras, narodnosti ali jezika. Vedno pa gremo v kakšen kraj po potrebi. V tej državi, to je v Centralnoafriški republiki, kjer sem zopet pristala, so zares velike potrebe.

Če bi primerjali naš življenjski standard z življenjem v Ruandi, je velika razlika. Ali lahko primerjate življenje v Ruandi in Centralnoafriški republiki? S kakšnimi problemi se srečujete na sedanjem misijonu (jezik, hrana, običaji ...)?

Življenjski standard v Ruandi in Burundiju in njihovi običaji so popolnoma drugačni. Jezik je skoraj enoten in tudi običaji, zato je bilo sporazumevanje in delo z ljudmi lažje. Centralnoafriška republika pa je ogromna država, ljudje prebivajo po vaseh in je skoraj v vsaki vasi le eno pleme, ki ima svoj jezik, kar zelo otežuje naše sporazumevanje. Tudi hrana in običaji so drugačni. Toda tam šele začnemo spoznavati ta narod. Jezik in podnebje sta morda za nas najtežja. Samo to je čisto naraven proces pri prilagajanju in sporazumevanju z ljudmi.

Težava je tudi v tem, da tukaj nimamo elektrike. Kolikor je mogoče, si pomagamo z agregati. A človek se vsemu privadi. Lagodja pa res ni. Najbolj se bojim prepirov in vojne med plemeni.

Kakšna je pokrajina, revna ali bogata? S čim se prehranjujete?

Država je zelo velika, z veliko naravnimi bogastvi, kot so les, diamanti, zlato ..., toda ta bogastva zelo malo služijo preprostemu človeku. Največkrat tisti, ki so v vladi, prodajo te rudnike tujcem, sami se okoriščajo, pa tudi tujci bogatijo

na ta način. Glavna hrana preprostega človeka pa je maniok, to je neke vrste gomolj, iz katerega naredijo moko in iz nje kuhajo polento. Ob tej polenti pa mora biti tudi dobra omaka, začinjena s pekočo papriko in proteinskimi »sladicami«, kot so gosenice, ki jih dobe v pragozdu, jih posuše in imajo za hrano. Če jih imajo, nimajo podhranjenih otrok. Prehranjujejo se še s koruzo, raznim drugim sadjem, kot so ananas, papaje, limone. Iz palm pa pridelujejo olje, iz sredine stebela pa curlja tekočina, ki postane zelo močna alkoholna pijača.

Naj povem še eno zanimivost v zvezi z gosenicami. Lansko leto sem na novo prišla na ta misijon ravno v času gosenic. Prvo nedeljo je bilo pri maši ogromno ljudi. Naslednjo nedeljo pa samo sedem. Zelo sem bila začudena,

zakaj taka sprememba. Po maši sem izvedela, da je sezona gosenic in so ljudje šli v džunglo, tudi 100 km peš, da so nabirali gosenice. Tam si za tisti čas postavijo šotore. Nato nabirajo gosenice in jih natikajo na travo in sušijo. Po opravljenem delu se odpravijo domov. Nekaj jih obdržijo zase, ostale pa prodajo, da si z zasluženim denarjem kupijo drugo hrano, obleko ipd. Tako se ti revni ljudje preživljajo. Gosenice imajo veliko pektina. Če jih uživajo, niso podhranjeni. Tudi na misijonu smo jih od njih nekaj kupili, da jih damo podhranjenim ljudem.

Vaš delovni dan je zelo dolg, od zgodnjega jutra do poznega večera. Prosim, če nam na kratko predstavite, kako poteka. Verjetno je še bolj naporen, kot je bil na prejšnjem misijonu.

Ob pol šestih zjutraj smo že v kapeli, kjer molimo hvalnice, sledi sv. maša in premišljevanje. Ob sedmih je zajtrk, nato se začne delo, ob pol osmih ali ob osmih, pa vse do 12. 30. Sledi kratek počitek, ki je potreben zaradi vročine in vlage. Sledi zopet delo do petih. Zadnje srečanje dneva je zopet v kapelici z molitvijo večernic in premišljevanjem. Večerja in sprostitev je do devetih, nato počitek. Okna morajo biti dobro zamrežena proti komarjem, če ne, bi jim bile preveč dobra poslastica. Kakor je komar majhna stvarca, pa je najbolj močna, ker nas »vrže« v posteljo.

Ali lahko poveste kakšno zgodbo, ko je bilo težko verjeti, da je Bog z vami?

Nasprotno. Jaz lahko povem le, kako je bil Bog z menoj. Bilo je za časa genocida v Ruandi, ko sem delala v bolnici v Nembi. Treba je bilo iskati

zdravila. Pa so v tistem kraju ubili tri Belgijce. In ko pridemo tja, me vidijo, edino belko, me povlečejo iz avta, misleč, da sem Belgijka (bili so namreč proti njim). Na srečo me je šofer branil, sama pa sem na srečo imela s seboj potni list, in to mi je ohranilo življenje. Včasih je res težko sprejeti, kako Bog dopušča toliko trpljenja nedolžnih, kako človek more postati tako divji, poln sovraštva ... Trpljenje je velika skrivnost in Bog nam tudi po njem govori in v njem trpi.

Na sedanjem misijonu me je tudi rešila Božja previdnost. En dan pred vojno smo sestre dobile nov avto. Vojaki so po čudežu naš misijon obšli, po drugih je bilo vse orožje in uničeno.

Se vam zdi, da bi potrebovali misijonarje tudi v Evropi, saj le-ta po podatkih spada med najbolj neverne na svetu?

Drugod po Evropi je že veliko misijonarjev iz Afrike in tudi iz Indije. Mnogi zelo lepo delajo. Toda kako govoriti ljudem, ki so iz vere padli v nevero in jim ta preprosto nič ne pomeni?

Kaj jim še pomeni Bog?! Morda jih bo tudi ta nevera privedla do Njega po dogodkih, pretresih v življenju. Kaj je pravzaprav bogastvo, lagodje ..., da jih oddaljuje od tega božjega življenja. Kdor ima ušesa, naj posluša, kaj jim bo Duh govoril, in naj bodo odprti božji milosti.

Zanima me, če ste kdaj poskušali koga navdušiti (in ste ga) za delo v misijonih?

Večkrat sem se že srečevala z mladimi v skupini SLED, kjer se pripravljajo za misijone in mnogi so tudi odšli. K nam sicer niso prišli zaradi vojnih razmer. Afriški človek pa s svojo preprostostjo in veseljem tudi obogati tiste, ki pridejo tja kot turisti.

Ali imate željo, da bi se za vedno vrnili v domovino ali so Vas Afričani popolnoma prepričali?

Slovenijo in domačo sestrsko skupnost imam zelo rada. Rada bi ji nekaj dala, ker je bila vedno velikodušna z menoj. Povsod pa delamo za ljudi, za Boga, bodočnost pa je v Njegovih rokah.

Sestra Bogdana, iskrena hvala za vaše pričevanje in vaše poslanstvo. Želimo Vam veliko zdravja, zadovoljstva in božjega blagoslova pri delu med »zamorčki«. Srečno in Bog naj bo vedno z Vami!

Anica Kumer